

редовних и ванредних заседања парламента познају многе државе (и устави), као Француска која је својим Уставом од 1958. год. предвидела да прво заседање почиње 2 октобра и траје 80 дана, док друго редовно заседање почиње 2. априла и не може да траје дуже од 90 дана, с тим да парламент ванредно заседа или на захтев првог министра (премијера) или већине чланова Националне скупштине и то према унапред утврђеном дневном реду. Овај временски период од дана када се парламент састане па до дана када закључи рад представља парламентарни сазив и његово трајање је уставом различито регулисано од земље до земље. Систем редовних и ванредних заседања је данас примењен и у нашој скупштинској пракси и заменио је систем сталног заседања који је дуго важио у нашој социјалистичкој пракси и раду социјалистичких скупштина. Тај систем сталног заседања је код нас, након социјализма био примењен само у раду бивше Скупштине Државне заједнице Србије и Црне Горе јер је чланом 70. Пословника те Скупштине било предвиђено да она ради у сталном заседању. Иако је све ређи, овај систем сталног заседања парламента није потпуно ишчезао јер и актуелни Устав Републике Српске од 1992. године (члан 74) предвиђа да Народна скупштина Републике Српске ради у сталном заседању. Што се тиче осталих наших постсоцијалистичких устава, сви они предвиђају да се парламент састаје у два редовна заседања, док су ванредна она која овлашћени предлагач предложи да се одрже у времену између редовних заседања. Тако је Устав Треће, СР Југославије од 1992. године предвиђао да Савезна скупштина ради у редовним (њих два) и ванредним заседањима већа при чему је прво редовно заседање Савезног парламента почињало првог радног дана у фебруару а друго првог радног дана у септембру, док се ванредно заседање одржавало на захтев најмање трећине посланика једног већа или на захтев Савезне владе и са унапред утврђеним дневним редом. И устави Републике Србије, како онај од 1990. године тако и овај од 2006. године усвајају систем редовних и ванредних заседања, при чему прво редовно (пролећно) заседање почиње првог радног дана у марту, а друго првог радног дана у октобру и не могу трајати дуже од 90 дана, док се ванредна заседања сазивају и одржавају на захтев најмање трећине од укупног броја посланика или на захтев Владе. У Републици Србији је предвиђено да се Народна скупштина још састаје, и то без позива, у случају проглашења ванредног стања на делу територије Републике, што се у пракси и догодило поводом убиства премијера Ђинђића, марта 2003. год. Парламент обавља своје активности на својим седницама и ту постоје